

Goldstein Imre

a balálról ma sem írok

a balálról
ma sem írok
 maradjon csak
 ismeretlen
reggelente
ne jelezze
 hogy mint vendég
 ismét jelen
mint a hűlő
pára ágyam
 s ágyam felett

ne higgye hogy
őmiatta
 kelek fel és
 teszek veszek
amíg délre
csak ellebeg
 kibívóan
 hátrahagyva
csiganyálás
csilló csicsás
 nyomait mert
 azt hiszi hogy
friss unokám
pupillái
 bűvkörében
 szédelegve
nem látom hogy
ott kuporog
 ólálkodik
 vagy talán már
készen áll is
elalélő
 énem tükre
 mögött mint torz
habotázó
bobóc vagy vak
 vén védangyal
 kezében a
nyűbetetlen
rozsdás kopott
 varázspálca
 vagy korbács hogy

ugorjak mert
nincs már semmi
 új vagy fontos
 amit eddig
nem írbattam
volna meg és
 személyesen
 úgysem tudom
elmondani
neki még ha
 lenne is mit
 mert mire ő
ideér én
már nem leszek

napközben még
bizakodom
 hogy mindennek
 ellenére
tán nem minden
volt hiába
 csukott szemmel
 papír nélkül
belekezek
az írásba

alkonyatkor
jön a kígyó
 fogadkozik
 hogy összehoz
 majd benűnket
erre csak ő
képes súgja
 ki értené
 jobban mint ő
hiszen ő az
eredeti
 eredendő
 közvetítő
 megmosolyog
fullánkjával
versemre bök
 és kioktat

a halál sem
fiatal már
 a trotlija
 még mindig vár
szerelmére
de nem tudja
 sem a nevét
 sem a nemét
ezért közelg
oly gyengéden
 sóvárogva
 mindenkibe

csúszó mászó
oktatómnak
 füle nincs de
 hallja szívem
dobbanását
állkapcsának
 rezgésében
figyelmesen
engedi hogy
 rimánkodva
 tiltakozzam

az életről
én csak arról
 szóltam irtam
soha másról
nem akartam

érti hogyne
érti érti
ő maga is
élet párti
 sajnálja ha
 elfeledtem
 mi lett abból
 amit ígért
Évanyánknak
 igaz akkor
 még minden
 megeshetett

röhécselve
strok-rívok
 mert hirtelen
 mindent értek
úgy mint ez a
jéges főnix
 ki emlékszik
 mindenkire
tudja jól hogy
nincs jó hír és
 nincs üzenet
 se jó se rossz
mindenki nyer
mindenki vesz
 édenkerti
 tettenértek
kegyesek és
kegyveszettek
 bűnözők és
 újszülöttek
csak abban a
különbség hogy
 minden lélek
 másvalamit
másként máskor
másutt másért
 nyer vagy veszít

az Úr színe előtt
vagy csak az éj
 leple alatt
 fejem még a
paplan felett
kimerülten
 kacagunk míg
 tébolyultan
szíszegve el-
nem búcsúzunk
 talán még egy
 napra vagy tán
mindörökre

October 19-22, 2009

Goldstein Imre

agyfogyatkozás

elbaltak a
nyelvek bennem
 de még mindig
 itt vagyok
nem bánom hogy
el kell mennem
 mert már semmi
 nem ragyog

fogyatkozó
agyam kibagy
 maradnak a
 hangok képek
mond meg megint
ki és mi vagy
 nézd a kezem
 így beszélek

látom értesz
bízol bennem
 mert lehetnék
 a holnapod
ha megvárnád
a tükömat
 de lehet hogy
 csak ellopod

apám vagy te
vagy a fiam
 ezt még tudtam
 ma reggel is
most már azt se
hogy fohászokodsz
 vagy káromkodsz
 mint egy kocsis

gyanúsíts csak
szép szemeddel
 és ha tudod
 szépen vedd el
ami tiéd
vagy az enyém
 így legalább
 jössz majd felém

elvégre is
ki tudja hogy
 mi a kié
 ki a mié
az se csoda
hogy úgy feledsz
 mintha sose
 láttál volna
semmi közünk
de én látom
 amint ülök
 szép szemeid
cellájában
felelőtlen
 pőre pózban
 ne fordulj el
ne félj nem fáj
tekinteted
 én már semmit
 nem szégyelek
gondoltam hogy
megvádollak
 de mi haszna
 lenne hiszen
tudod te hogy
álnok vagy és
 galád tolvaj
 jó jó sebaj
túl késő most
ismerkedni
 nem belőled
 csak magamból
lett elegendem
lett elegendem
 ne utánozz
 azt nem bírom
tünj el tüstént
te vicsoni
 fonsor majom

(május-október 2009)